

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/55/2015
Identifikačné číslo spisu:	8013200977
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200977.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov, Masarykova ul. 16, 080 01 Prešov, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska 33, 080 05 Prešov), za účasti T. K., narodeného XX.XX.XXXX, bytom Y., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-191/KDI-BCP-2012 zo dňa 10. januára 2013, o odvolaniach žalobcu a ďalšieho účastníka konania proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/84/2013-65 zo dňa 24. októbra 2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/84/2013-65 zo dňa 24. októbra 2014 p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného podľa § 35 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 247 a nasl. O.s.p., pretože dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Podľa právneho názoru krajského súdu v správnom konaní, zavŕšenom vydaním rozhodnutia správneho orgánu, výrok rozhodnutia predstavuje jeho najdôležitejšiu časť, pretože sa v ňom vymedzujú konkrétne práva a povinnosti účastníka konania. V danom prípade išlo o porušenie zákonnej povinnosti podľa zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a z toho dôvodu aj o spáchanie priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Tomu musel zodpovedať aj výrok rozhodnutí správnych orgánov s poukazom na § 77 zákona č. 371/1990 Zb., lebo len výrokom je porušiteľ zákonnej povinnosti uznaný vinným zo spáchania priestupku a výrok musí tiež obsahovať popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenia viny, druhu a výšky sankcie a ďalšie náležitosti.

Podľa krajského súdu z toho vyplýva, že len výrok môže obsahovať rozhodnutie vo veci, je jadrom rozhodnutia a k tomu sa viaže vykonateľnosť rozhodnutia. Výrok musí byť jasný, určitý a zrozumiteľný, aby účastník konania a správny orgán, ktorý má takýto výrok preskúmať alebo vykonať, mohol jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností poznať výsledok konania. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výrokovej časti rozhodnutia treba dôkladne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutí druhostupňových správnych orgánov.

Aj keď z dikcie zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nevyplýva, ako má odvolací orgán postupovať v prípade viaczložkového výroku v prípade, že je potrebné meniť len jeden alebo viaceré zložky výroku, z logiky veci, ale hlavne v záujme jasnosti a zrozumiteľnosti rozhodnutím založených alebo zmenených práv a povinností, aj vzhľadom na charakter konania (priestupkové konanie, kde len výrok je záväzný, pričom musí obsahovať obligatórne náležitosti) je potrebné, aby výrok druhostupňového rozhodnutia obsahoval aj vo vzťahu k nezmeneným výrokom prvostupňového rozhodnutia potvrdzujúci výrok a zamietnutie odvolania.

Preto ak takýmto spôsobom rozhodol žalovaný, nemožno podľa názoru krajského súdu súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že rozhodol nezákonne, v rozpore s § 3 ods. 1 a § 59 ods. 2 správneho poriadku a že rozhodnutie trpí závažnou procesnou vadou spôsobujúcou jeho nepreskúmateľnosť. Zároveň krajský súd dodal, že zmenou výroku sa v danej veci zmenil len popis skutku a výška sankcie. Zmena sa netýkala právnej kvalifikácie protiprávneho konania, ako to tvrdí žalobca.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie žalobcu obsahuje rovnaké námietky ako žaloba a žalobca navyše k veci udáva, že v ustanovení § 59 ods. 2 Správneho poriadku sú jasne vymedzené pravidlá pre rozhodovanie odvolacieho orgánu. V zmysle tohto ustanovenia Správneho poriadku je správne orgánu daná alternatívna možnosť pre zmenu rozhodnutia alebo jeho zrušenie alebo zamietnutie odvolania. Všetky tieto možnosti sú dané v zákone alternatívne, nie kumulatívne. V zmysle zákonnej dikcie sa týkajú rozhodnutia ako takého, nielen jeho jednotlivého výroku. Z uvedeného dôvodu sa nemožno stotožniť s právnou argumentáciou krajského súdu, že v prípade viaczložkového výroku z dikcie zákona nevyplýva, ako má správny orgán postupovať. Vzhľadom na uvedené je žalobca toho názoru, že rozhodnutie prvostupňového súdu bolo vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vo včas podanom odvolaní ďalšieho účastníka konania T. K. navrhol odvolaciemu súdu, aby zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobe vyhovie alebo alternatívne, aby rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že správne konanie bolo vedené voči dvom priestupkom, ktoré boli objasňované samostatne a vo vzájomnej súvislosti a výroková časť rozhodnutia okresného dopravného inšpektorátu v Prešove to obsahuje ako údajne závažné porušenie pravidiel cestnej premávky v zmysle §137 ods. 2 písm. d) a j) a z toho dôvodu je uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa §22 ods. 1 písm. h), j) zákona č. 371/1990 Zb.

Nesúhlasí s názorom krajského súdu, že danou zmenou výroku sa zmenil len popis skutku a výška sankcie. Podľa názoru účastníka konania Okresný dopravný inšpektorát v Prešove viedol správne konanie voči dvom skutkom, a to údajné prekročenie rýchlosti podľa §137 odsek 2 písm. d) zákona č. 8/2009 Z.z. a údajne neuposlušnosť pokynu, výzvy alebo príkazu policajta podľa §137 odsek 2 písm. j) zákona č. 8/2009 Z.z..

Podľa názoru účastníka konania sa odvolací orgán v podstate stotožnil s jeho názorom v odvolaní proti rozhodnutiu okresného dopravného inšpektorátu v Prešove v časti rozhodnutia, týkajúceho sa skutku podľa §137 odsek 2 písm. j) zákona č. 8/2009 Z.z. Nerozhodol však v súlade so správnym poriadkom a pri preskúmaní konaní ignoroval porušenie § 3 ods. 4 zákona o správnom konaní zo strany prvostupňového orgánu. Zároveň porušil § 59 ods. 2 správneho poriadku, keď porušenie zákona

ospravedlnil ľahkovážnym spôsobom, a to prekvalifikovaním doslova na administratívne pochybenie neberúc do úvahy znaky krivej výpovede nstržm. M. L.. Podľa účastníka konania z logiky veci vyplýva, že prvostupňovým správny orgánom bolo prijaté závažné rozhodnutie o uznaní viny z porušenia pravidiel cestnej premávky podľa § 137 ods. 2 písm. j) zákona č. 8/2009 Z.z. na základe svojvoľného rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktoré bolo v rozpore s dôkaznou situáciou. Nadriadený orgán nemôže danú časť výroku vypustiť ako keby išlo o banálne administratívne pochybenie. Podľa názoru účastníka konania odvolací orgán vo svojom preskúmvavacom konaní nerozhodol o rozhodnutí správneho orgánu v časti výroku o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) zo závažného porušenia pravidiel cestnej premávky podľa § 137 ods. 2 písm. j) zákona č. 8/2009 Z.z., pretože administratívna zmena nemá váhu zrušenia rozhodnutia.

Účastník konania ďalej uviedol, že nevie, čo oprávňovalo príslušníkov policajného zboru aj samotnú políciu Slovenskej republiky vedome nesplniť Nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 24.07.2012, ktorým sa mení a dopľňa nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 o postupe pri využívaní sadzovníka pokút v pôsobnosti Policajného zboru v znení neskorších predpisov uverejnené vo Věstníku Ministerstva vnútra SR 92/2012 čiastka 53 zo dňa 24.07.2012. Dané nariadenie zakotvuje jednotný postup pri ukladaní pokút za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. V nariadení je jasne deklarované, že odobrať vodičský preukaz je možné až pri prekročení najvyššej dovolenej rýchlosti ustanovenej pravidlami cestnej premávky, alebo pri prekročení rýchlosti obmedzenej dopravnou značkou, alebo dopravným zariadením v obci o 60 km/hod a viac. Citované nariadenie stanovuje jednotný postup pri ukladaní pokút v prípadoch prekročenia najvyššej dovolenej rýchlosti, čím je naplnená jedna zo zásad správneho konania, a to zásada rovnosti prístupu. Účastník konania preto rozporuje tvrdenie žalovaného o oprávnenosti vydať rozhodnutie zakazujúce činnosť viesť motorové vozidlá aj z tohto dôvodu, pričom v tejto súvislosti vyvstáva podozrenie z porušenia nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky v danom čase službukonajúcimi policajtmi. Preto aj potvrdenie rozhodnutia v časti uznania viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 371/1990 Zb. je v rozpore so skutkovým stavom veci, kde nebolo umožnené blokové konanie podľa § 84 zákona 372/1994 Z.z. Na základe týchto skutočností výrok rozhodnutia žalovaného trpí takou procesnou vadou, ktorá spôsobuje, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a tiež vadou, ktorá ma vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniam žalobcu a ďalšieho účastníka konania navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Vo vyjadrení žalovaný uviedol rovnaké skutočnosti ako vo vyjadrení k žalobe zo dňa 27.11.2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného ani ďalšieho účastníka konania nie sú dôvodné.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 24.10.2014. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.12.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 35 ods. 1 písm. b) O. s. p., prokurátor môže podať návrh na začatie konania, ak ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v prípadoch, v ktorých sa nevyhovelo protestu prokurátora a za podmienok uvedených v tomto zákone.

Podľa § 250b ods. 5 O.s.p., prokurátor môže žalobu podať do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým nebolo vyhovieť protestu.

Podľa § 77 zákona č. 372/1990 Zb., výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti (§ 14 ods. 2), o uložení ochranného opatrenia (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 ods. 2) a o trovách konania (§ 79 ods. 1).

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

Podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb., ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. p. ORP-P-773/ODI2-PO-2012 zo dňa 14.11.2012 bol obvinený T. K. uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h), písm. j) zákona č. 372/1990 Zb., pretože svojim konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c) a § 16 ods. 4 s poukazom na § 137 ods. 2 písm. d), písm. j) zákona č. 8/2009 Z.z. tým, že dňa 08.08.2012 v čase o 21:08 hod. v obci Ľubotice na ulici Bardejovskej, ako vodič motorového vozidla zn. Škoda Octavia, ev. č. O. počas jazdy s vozidlom v úseku cesty kde je najvyššia dovoľená rýchlosť jazdy 50 km/hod., prekročil najvyššiu dovoľenú rýchlosť jazdy vozidiel (50 km/hod.) o 41 km/hod., nakoľko cestným radarovým rýchlomerom bola vozidlu, ktoré viedol obvinený nameraná rýchlosť jazdy 91 km/hod. Následne nerešpektoval pokyn policajtov daný z idúceho vozidla rozsvietením nápisu STOP umiestneného na vozidle, ktorý bol zdôraznený zvláštnym výstražným svetlom a zvláštnym zvukovým znamením, ale s vozidlom odbočil na účelovú komunikáciu a vošiel do areálu firmy PALIVÁ A STAVEBNINY a.s., ul. Bardejovská č. 38, kde s vozidlom zastavil. Pri následnej kontrole odmietol poslúchnuť výzvu policajtov súvisiacu s výkonom ich

oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, nakoľko odmietol predložiť doklady ustanovené na vedenie a prevádzku vozidla. Podľa § 22 ods. 2 písm. c), písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. uložil T. K. pokutu vo výške 300 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 10 mesiacov.

Žalovaný na odvolanie T. K. prvostupňové rozhodnutie zmenil tak, že vo výrokovej časti rozhodnutia časť textu č. 1: „...Následne nerešpektoval pokyn policajtov daný z idúceho vozidla rozsvietením nápisu STOP umiestneného na vozidle, ktorý bol zdôraznený zvláštnym výstražným svetlom a zvláštnym zvukovým znamením, ale s vozidlom odbočil na účelovú komunikáciu a vošiel do areálu firmy PALIVÁ A STAVEBNINY a.s., ul. Bardejovská č. 38, kde s vozidlom zastavil...“ a časť textu č. 2: „... sa obvinenému T. K. ukladá: a/ pokuta vo výške 300,- €, slovom tristo eur, b/ zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 10 mesiacov pričom v zmysle § 14 ods. 2 citovaného zákona ...“ vypustil a nahradil textom č. 1: „... Následne s vozidlom odbočil na účelovú komunikáciu a vošiel do areálu firmy Palivá a Stavebniny a.s., ul. Bardejovská č. 38, kde s vozidlom zastavil ...“ a textom č. 2: „...sa obvinenému T. K. ukladá: a/ pokuta vo výške 250,- €, slovom dvestopäťdesiat eur, b/ zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov, pričom v zmysle § 14 ods. 2 citovaného zákona ...“. V ďalšej časti odvolanie T. K. žalovaný zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Na základe podnetu T. K. podal prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov voči napadnutému rozhodnutiu žalovaného č. KRP-P-191/KDI-BCP-2012 zo dňa 10.01.2013 protest. Z protestu prokurátora vyplýva, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vzhľadom na závažné procesné pochybenie nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť a tiež pre vadu (porušenie § 59 ods. 2 správneho poriadku), ktorá mala vplyv na jeho zákonnosť. Podľa prokurátora žalovaný v danom prípade pochybil pri použití všeobecných interpretačných legislatívnych pravidiel vyplývajúcich z teórie práva. Svojou subjektívnou interpretáciou gramatického a logického výkladu ustanovenia § 59 ods. 2 správneho poriadku porušil všeobecné metódy výkladu právnej normy.

Prezídium Policajného zboru, ako nadriadený orgán žalovaného, vydalo rozhodnutie č. p. PPZ-ODIP1-345/2013 zo dňa 24.04.2013, ktorým nevyhovel protestu prokurátora a protestom napadnuté rozhodnutie žalovaného potvrdil.

Proti rozhodnutiu Prezídia Policajného zboru Č. p. PPZ-ODIP1-345/2013 zo dňa 24.04.2013 o nevyhovení protestu prokurátora podal T. K. rozklad. O jeho rozklade rozhodol podpredseda vlády a minister vnútra SR v zastúpení štátnym tajomníkom, a to rozhodnutím č. KM-OLVS-77/2013 zo dňa 25.09.2013 tak, že rozklad zamietol a ním napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Rozsah preskúmania je vymedzený žalobnými dôvodmi, spočívajúcimi v tvrdení o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre jeho nezrozumiteľnosť a vadu spočívajúcu v porušení § 59 ods. 2 Správneho poriadku. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu a jeho konštatovaním, že v správnom konaní, zavŕšenom vydaním rozhodnutia správneho orgánu, výrok rozhodnutia predstavuje jeho najdôležitejšiu časť, pretože sa v ňom vymedzujú konkrétne práva a povinnosti účastníka konania. V prejednáwanej veci išlo o porušenie zákonnej povinnosti podľa zákona o cestnej premávke (zákon č. 8/2009 Z. z.) a z toho dôvodu aj o spáchanie priestupku podľa zákona o priestupkoch (zákon č. 372/1990 Zb.), čomu musel

zodpovedať aj výrok rozhodnutí správnych orgánov s poukazom na § 77 zákona č. 372/1990 Zb., pretože len výrokom je porušiteľ zákonnej povinnosti uznaný vinným zo spáchania priestupku. Výrok rozhodnutia musí tiež obsahovať popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenia viny, druhu a výšky sankcie a ďalšie náležitosti.

Výrok rozhodnutia je teda jadrom rozhodnutia, ku ktorému sa viaže vykonateľnosť rozhodnutia. Výrok rozhodnutia musí byť jasný, určitý a zrozumiteľný, aby účastník konania a správny orgán ktorý má takýto výrok preskúmať alebo vykonať, mohol jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností poznať výsledok konania. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výrokovej časti rozhodnutia treba dôkladne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutí druhostupňových správnych orgánov. Táto zákonná požiadavka kladená na obsah výroku rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu bola aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci splnená.

Najvyšší súd, rovnako ako aj krajský súd, poukazuje na skutočnosť, že z dikcie zákona o správnom konaní priamo nevyplýva, ako má odvolací orgán postupovať v prípade viaczložkového výroku, ak je potrebné meniť len jeden alebo viaceré zložky výroku. Podľa ustálenej judikatúry zmena rozhodnutia nemusí byť úplná, ale môže byť aj čiastočná s tým, že odvolací správny orgán musí vo svojom rozhodnutí jednoznačne vyjadriť, ktorý výrok preskúmaného rozhodnutia mení a v ktorej časti rozhodnutie potvrdzuje a odvolanie zameťá, čo bolo v prejednávanej veci splnené.

Účastník konania v podanom odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu nesúhlasil s jeho výrokom týkajúcim sa postupu policajtov pri zastavovaní motorového vozidla, ktoré viedol. Žalovaný na základe vlastného zistenia skutkového stavu dospel k inému záveru ako prvostupňový správny orgán a účastníkovi konania v tejto časti odvolania vyhovel. Z uvedeného dôvodu preto žalovaný upravil výrokovú časť rozhodnutia týkajúcu sa postupu policajtov pri kontrole vodiča, ktorým bol účastník konania a s ohľadom na túto skutočnosť následne žalovaný upravil aj výšku sankcie v prospech účastníka konania tak, aby zodpovedala zistenému skutkovému stavu.

Žalovaný na základe vlastného zistenia počas preskúmania napadnutého rozhodnutia zmenil časť výroku prvostupňového správneho orgánu, pričom táto zmena nemala vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, z ktorého bol účastník konania uznaný vinným. S ostatnými časťami rozhodnutia o priestupku sa žalovaný stotožnil a tieto potvrdil. Tým chcel žalovaný správny orgán zdôrazniť, že zmenil len výrok rozhodnutia o priestupku v časti popisu skutku a s ohľadom na uvedené aj výšku sankcie v prospech účastníka konania, nie však ostatné časti rozhodnutia o priestupku.

Po preskúmaní rozhodnutia krajského súdu ako aj napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel najvyšší súd k záveru, že odvolania žalobcu a ďalšieho účastníka konania nie sú dôvodné. Napadnuté rozhodnutie žalovaného nemožno považovať za nezrozumiteľné ani vadné, naopak, výrok rozhodnutia žalovaného je jasný, preskúmateľný a vykonateľný, a preto ani najvyšší súd nezistil dôvod na jeho zrušenie pre nezákonnosť. Zmenou výroku sa v danej veci zmenil len popis skutku a výška sankcie.

Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil s názorom krajského súdu, ktorý žalobu prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov zamietol, nakoľko rozhodnutie a postup žalovaného boli v súlade so zákonom. Preto postupom podľa § 219 v spojení s § 250ja ods. 3 O.s.p. rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 písm. d) O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie sa začalo na návrh prokurátora.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.